

ΕΝΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΗΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΟΥ ΝΟΥΑΡ
EURO CRIME

LONE THEIRS
ΦΟΝΙΚΟ
ΜΟΝΟΠΑΤΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ήταν μπελαλίδικη δουλειά, αλλά άξιζε τον κόπο. Η Νόρα στεκόταν σκυφτή πάνω από την καλάθα με τις κανθαρέλλες και διάλεγε προσεκτικά τα μικρά, γευστικά και καλοσχηματισμένα μανιτάρια τρομπέτες.

Όταν έμεινε τελικά ικανοποιημένη από τη σοδειά της, πλησίασε τον μανάβη, με τη μικρή καφετιά χαρτοσακούλα, και ατσάλωσε τον εαυτό της ενόψει του οικονομικού αντιτίμου καθώς την έβαζε στη ζυγαριά.

Χαμογέλασε στον Αντρέας, ο οποίος στεκόταν και μασούσε τις τελευταίες μπουκιές από το θρυλικό σάντουιτς με λουκάνικο τσορίθο από το Μπόροου Μάρκετ. Ήταν ένα σχεδόν τέλειο σαββατιάτικο απόγευμα. Ακόμα και τώρα, έπειτα από έναν ολόκληρο μήνα, δεν μπορούσε να πιστέψει ότι το μόνο που είχε να κάνει ήταν ν' απλώσει το χέρι της και ν' αγγίξει τον άντρα που φάνταζε τόσο απαγορευμένος. Απαγορευμένος επειδή ήταν με μια άλλη γυναίκα. Επειδή η Νόρα δεν είχε τολμήσει ν' αφήσει τον εαυτό της ελεύθερο. Επειδή παρεξηγούσαν συνεχώς ο ένας τον άλλον και ίσως να το έκαναν εδώ και πολλά χρόνια. Μέχρι τη μέρα που έσπασε το φράγμα.

Ήταν έτοιμη να πάει κοντά του, όταν χτύπησε το τηλέφωνό του. Χαμογέλασε απολογητικά, ανοιγόκλεισε τα μάτια κι έβγαλε το κινητό από την τσέπη του τζάκετ. Όσο η Νόρα πλήρωνε, κοιτούσε τον Αντρέας κι έβλεπε τις εκφράσεις που έπαιρνε το πρόσωπό του.

Εκείνος είχε πάρει ένα πολύ σοβαρό ύψος και απομακρύνθηκε από τον μανάβη, βγήκε στο πεζοδρόμιο και γύρισε πλάτη προς αυτή. Μπορούσε να δει τους ώμους του να βυθίζονται, σαν να του είχαν ρίξει γροθιά. Κατάλαβε πως έπρεπε να προετοιμαστεί για πραγματικά άσχημα νέα όταν δονήθηκε και το δικό της κινητό στην τσάντα.

Αναγνώρισε μεμιάς τον αριθμό σπιτιού του Αστακού και σκέφτηκε για μια στιγμή να μην απαντήσει. Γιατί όταν σου τηλεφωνούσε το αφεντικό Σαββατοκύριακο, έπρεπε να περιμένεις ότι τελείωσε η άδειά σου πριν προλάβεις να του πεις «αν και υπολόγιζα να...». Αυτά είχες όταν δούλευες ως ανταποκρίτρια του δανικού περιοδικού *Globalt* στο Λονδίνο. Αγαπούσε τη δουλειά της, αγαπούσε το διεθνές περιοδικό το οποίο, σύμφωνα με την άποψή της, ήταν πολύ ανώτερο από τον Τύπο γενικότερα στη Δανία. Αλλά δεν αγαπούσε πάντα τον Αστακό και την ανεπάρκειά του να διακρίνει σαφώς πού τελείωνε η δουλειά και πού άρχιζε ο ελεύθερος χρόνος. Η Νόρα ήξερε μόνον άλλο ένα άτομο χειρότερο από τον Αστακό. Τον εαυτό της.

Εκείνος μπήκε κατευθείαν στο θέμα, όπως συνήθιζε. «Σαν, πόσο καλά ξέρεις τον ιρανό συγγραφέα Μανάς Ισμαήλ;» τη ρώτησε παραλείποντας κάθε εισαγωγική τυπικότητα.

Αρχικά η Νόρα νόμισε ότι η ερώτηση ήταν ρητορική, αλλά όταν ο Αστακός δεν απάντησε πρώτη φορά στην ίδια του την ερώτηση με τον δασκαλίστικο τρόπο του, άρχισε να σκαλίζει τη μνήμη της για στοιχεία.

«Χμ. Είναι ένας από τους κορυφαίους συγγραφείς του Ιράν. Και επικριτής του συστήματος. Ήρθε στη Δανία τον προηγούμενο μήνα. Η ιρανική κυβέρνηση απαίτησε την έκδοσή του, επειδή εμπλέκεται σε τρομοκρατικές ενέργειες. Απειλούν ότι θα σταματήσουν να πουλάνε πετρέλαιο στη Δανία και σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση, αν η Δανία δεν τον παραδώσει στις δικαστικές αρχές της χώρας του. Επίσης, διακυβεύεται και η εξαγωγή πρόβειου

τυριού. Αυτός από τη μεριά του έχει ζητήσει άσυλο από τη Δανία. Υποστηρίζει ότι διώκεται για πολιτικούς λόγους και ότι κινδυνεύει με την εσχάτη των ποινών αν τον εκδώσουμε στο Ιράν. Η πρώτη του ποιητική συλλογή με τίτλο *Μπλε ψυχή* τού έδωσε την υποψηφιότητα για το Νόμπελ λογοτεχνίας» είπε η Νόρα ανακαλώντας όσα θυμόταν από τους τίτλους εφημερίδων των τελευταίων εβδομάδων. «Κατά τ' άλλα δεν έχω διαβάσει ούτε ένα από τα ποιήματά του» πρόσθεσε.

«Τον συνάντησες ή του πήρες ποτέ συνέντευξη;»

«Όχι» έκανε ξαφνιασμένη η Νόρα. «Δεν είναι ακριβώς ο τομέας μου αυτός, για να το πω απλά».

«Ναι. Αυτό σκέφτηκα κι εγώ» αποκρίθηκε σκεπτικός ο Αστακός. «Και εντούτοις σε ζήτησε».

«Ποιος με ζήτησε;»

«Ο Ισμαήλ. Σε ζήτησε».

«Πώς δηλαδή;»

«Η Βιόλα Πόντε προσπαθεί να τον πείσει να δώσει συνέντευξη σχεδόν από την πρώτη μέρα που ήρθε στη Δανία. Αρνήθηκε σε όλους. Δεν κάνει δηλώσεις σε κανέναν» είπε ο Αστακός, μεταφέροντας επακριβώς τα λόγια της υπεύθυνης των πολιτιστικών του *Globalt*.

«Έτσι, ε; Και;» έκανε η Νόρα προσπαθώντας να μαντέψει πού θα κατέληγε η κουβέντα.

«Αυτά μέχρι χτες το βράδυ» συνέχισε ο Αστακός. «Οπότε ξαφνικά δέχτηκε. Υπό έναν όρο. Να του πάρεις εσύ συνέντευξη».

Πρώτη φορά έμενε η Νόρα άφωνη. Ισορρόπησε τις σακούλες με τα φάρια και τις καθαρέλλες στο ένα χέρι και στο άλλο το κινητό, ενώ πάσχιζε να διακρίνει τον Αντρέας έξω στο πλήθος. Δεν τον έβλεπε πουθενά.

«Νόρα, είσαι ακόμη εκεί;» ακούστηκε η φωνή του Αστακού στο τηλέφωνο.

«Ναι. Εδώ είμαι. Δεν ξέρω τι να πω... Δεν καταλαβαίνω γιατί ζήτησε εμένα» έκανε αφηρημένα ψάχνοντας γύρω της για τον Αντρέας.

Να τος εκεί. Διέκρινε τα ξανθά μαλλιά του κοντά στο καφέ της γωνίας, αλλά δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του. Έπειτα πίεσε τον εαυτό της να επικεντρωθεί στη συνομιλία.

«Ηλπιζα» είπε ο Αστακός κάπως θυμωμένος «ότι θα βοηθήσεις λίγο περισσότερο να καταλάβουμε γιατί επιμένει να του πάρεις εσύ συνέντευξη. Μήπως έγραψες πρόσφατα κάποιο άρθρο για το Ιράν; Ή για ποίηση; Ή για κάτι σχετικό;» έκανε ο Αστακός σε μια προσπάθεια να της εκμαιεύσει κάτι.

Η Νόρα κούνησε αρνητικά το κεφάλι, αλλά θυμήθηκε ότι ο Αστακός δεν την έβλεπε. «Όχι. Πραγματικά δεν ξέρω τον λόγο».

«Ούτε εγώ και γι' αυτό ζήτησα από την Έμιλι να διπλοτσεκάρει στο αρχείο. Αν δεν βρει αυτή κάτι, τότε δεν υπάρχει τίποτα» είπε για την παντογνώστρια υπεύθυνη αρχείου του *Globalt*, βιβλιοθηκάριο και αναντικατάστατη κορυφαία ερευνήτρια.

«Πράγματι, δεν υπάρχει τίποτα. Σε κάθε περίπτωση, δεν γνωρίζω εγώ κάτι» είπε η Νόρα.

«Σαν, πρέπει όμως να έρθεις στη Δανία για να ξεκαθαρίσεις τι πραγματικά συμβαίνει. Τουλάχιστον το οφείλεις σε αυτόν τον άνθρωπο. Και σ' εμένα. Η Πόντε έκανε σαν *μα-νια-σμέ-νη!* Καταλαβαίνεις τι σημαίνει να έχεις ήδη παρουσιάσει την ιστορία στον Βίκτορ σαν ένα μεγάλο ειδικό άρθρο ανθρωπιστικού ενδιαφέροντος. Κι έπειτα ο Ισμαήλ να αποφασίζει ότι θέλει μόνον εσένα. Δεν ήταν ακριβώς η αρμονικότερη σύσκεψη στην ιστορία του περιοδικού μας, για να το περιγράψω με ήπια λόγια» είπε ο Αστακός.

Η Νόρα αναστέναξε. «Τη Δευτέρα τότε, εντάξει;»

Ο Αστακός επέμενε. «Όχι όμως αργότερα. Δεν πρέπει να μας ξεφύγει αυτή η ιστορία. Το πιθανότερο είναι ότι δεν θα μιλήσει με κανέναν άλλον αν του εγγυηθούμε ότι θα έρθεις» της είπε

έτοιμος να κλείσει την κουβέντα. «Ξέρεις, κι αυτός εδώ ο γύρος γκολφ δεν βλέπω να παίζεται μόνος του. Καλό Σαββατοκύριακο».

Η Νόρα τηλεφώνησε αμέσως στην Ανέτε στα γραφεία της σύνταξης και την έβαλε να της κλείσει εισιτήριο για Δανία. Μετά το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να το ομολογήσει στον Αντρέας. Ότι το Σαββατοκύριακο που είχαν προγραμματίσει να περάσουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου θα μειωνόταν πολύ σε διάρκεια. Έπρεπε να πετάξει την Κυριακή το απόγευμα για να είναι έτοιμη για τη συνέντευξη τη Δευτέρα το πρωί.

Το βλέμμα της στράφηκε ξανά στο καφέ. Ο Αντρέας είχε πάρει έναν εσπρέσο από τα Monmouth, για τον οποίο οι καφεϊνομανείς Λονδρέζοι πρόθυμα στήνονταν στην ουρά για να τον απολαύσουν. Αλλά εκείνος στεκόταν με το μικρό χάρτινο κύπελλο στα χέρια σαν να βρισκόταν σ' έκσταση.

Τότε της πέρασε από το μυαλό η σκέψη ότι δεν ήταν η μόνη που είχε λάβει άσχημα νέα. Κατευθύνθηκε προς το μέρος του με την ελπίδα ότι θα έστρεφε κι εκείνος το βλέμμα πάνω της. Ο Αντρέας όμως φαινόταν να κοιτά επίμονα το πλήθος στην πλατεία, αλλά να μη βλέπει τίποτα συγκεκριμένα. Μόνον όταν εκείνη έβαλε το χέρι της στον ώμο του, γύρισε και την κοίταξε.

«Αντρέας, τι συμβαίνει;» του είπε αναζητώντας το βλέμμα του.

Εκείνος στράφηκε πρώτα κάτω στο έδαφος και μετά στο πλάι. Έπειτα κάρφωσε το βλέμμα του σε κάποιο σημείο ακριβώς πάνω από τον αριστερό ώμο της.

«Είναι έγκυος».

«Η Μπιργκίτε; Είναι η Μπιργκίτε έγκυος;» Η φωνή της Νόρα έγινε φάλτσα.

Ο Αντρέας έγνεψε καταφατικά με μια δυστυχημένη έκφραση.

«Τι εννοείς;» έκανε η Νόρα την ανόητη ερώτηση, προσπαθώντας να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο. Πώς κατάφερε να φέρει τον εαυτό της σε αυτή εδώ την κατάσταση.

Σηκώθηκε πανευτυχής με τον άντρα που της φαινόταν ότι ήταν ό,τι καλύτερο είχε ζήσει ποτέ της. Και τώρα στέκεται εδώ στο Μπόροου Μάρκετ, τρεις ώρες αργότερα, με μια γαμημένη σακούλα με ψάρια στο ένα χέρι, ενώ η πρώην του, που ζούσε σε άλλη χώρα, μόλις είχε κάνει τη ζωή της κομμάτια με μια απλή κλήση στο κινητό.

«Είναι στη δέκατη τρίτη βδομάδα. Οπότε σκέφτεται να το κρατήσει. Καθυστερούσε να μου το πει μέχρι να περάσουν οι βδομάδες και να μην μπορεί να το ρίξει. Αυτό που θέλει από εμένα είναι να αναλάβω την ευθύνη μου εκατό τοις εκατό, λέει. Εκατό τοις εκατό. Έτσι ακριβώς το διατύπωσε» έκανε ανέκφραστος ο Αντρέας.

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις;» τον ρώτησε η Νόρα.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Πραγματικά δεν ξέρω».

Η σιωπή ανάμεσά τους ήταν σαν ωκεανός κι αυτοί σαν δυο νησάκια απελπισίας. Ξαφνικά βρέθηκε ο καθένας μόνος του.

«Νόρα, δεν ξέρω, που να πάρει ο διάβολος. Όπως φαίνεται, πρέπει να επιστρέψω στη Δανία. Να μάθω τι διάβολο γίνεται. Λοιπόν... Δεν ξέρω!»

Η Νόρα άκουσε σαν από μακριά τη σακούλα με τα ψάρια να πέφτει στο έδαφος. Εξίσου απόμακρος ήχησε κι ο θόρυβος από τη μικρή χαρτοσακούλα με τις καθαρέλλες που ακολούθησε και σχίστηκε πέφτοντας. Είδε τα μικρά κίτρινα μανιτάρια να κυλούν στο έδαφος και να ποδοπατιούνται, το ένα μετά το άλλο, από τους περαστικούς με εποχιακά αντρικά παπούτσια, με μποτάκια πεζοπορίας και με γυναικεία σανδάλια.

Η Νόρα βρήκε στο τέλος τη δύναμη να γυρίσει. «Τότε καλύτερα να πας να μάθεις» κατάφερε να τραυλίσει και να εγκαταλείψει το Μπόροου Μάρκετ. Και τον Αντρέας.

Δεν κοίταξε πίσω. Ήξερε ότι εκείνος θα στεκόταν ακόμη εκεί.

Με τα χέρια να κρέμονται στο πλάι και ύφος θλιμμένο, καθώς και μ' εκείνο το ανεπαίσθητο τράβηγμα γύρω από το κάτω χείλι του όταν ήταν αβέβαιος για κάτι.

Δεν ήξερε πόση ώρα περπατούσε δίπλα στον Τάμεση. Καμιά ώρα ίσως. Στο τέλος κατέβηκε κάτω στο μετρό, πήρε τη Νόρθερν Λάιν για το Χάμπστεντ, ανηφόρισε με δυσκολία και χτύπησε την πόρτα του Πιτ.

«Μπας και δεν κατάλαβα καλά; Εγώ δεν θα ερχόμουν σπίτι σου για να δειπνήσουμε;» πρόλαβε να πει πριν να δει την έκφραση του προσώπου της.

«Καλή μου» της είπε μετά και την αγάλιασε. Και τότε ήταν που η Νόρα άφησε να κυλήσουν μερικά δάκρυα.

«Δεν θα έπρεπε να παρηγορείς εσύ εμένα» έκανε κλαίγοντας.

Μετά την επιστροφή του από ένα φωτορεπορτάζ στην Καμπότζη, με ενδιαμέσο σταθμό τη Μελβούρνη, ο Πιτ ήταν σιωπηλός και μελαγχολικός. Ο έρωτας της ζωής του, η Κάρολαϊν, είχε μετακομίσει στην Αυστραλία μ' έναν χειρουργό και τώρα περιέμενε το παιδί του. Ο Πιτ το ήξερε αυτό πριν ν' αποφασίσει να πάει να τη βρει, αλλά, όταν την αντίκρισε με μια κοιλιά έξι μηνών, η αλήθεια αποδείχτηκε πολύ σκληρή.

Η Νόρα είχε καταφέρει να τον ξεκολλήσει από την ιστορία αυτή. Αργά και επώδυνα, κουβέντα την κουβέντα, όπως όταν πας να βγάλεις μια ακίδα από το δάχτυλο μ' ένα τσιμπιδάκι. Και όντως, ο Πιτ συνήλθε και τηλεφώνησε στην Κάρολαϊν, η οποία συμφώνησε να τον συναντήσει για έναν καφέ στην παραλιακή βόλτα στο Σεντ Κίλντα.

Είχαν καθίσει στο συνηθισμένο καφέ και ατένιζαν τη θάλασσα, ενώ τουρίστες με ρόλερς περνούσαν απέξω είτε σκοντάφτοντας είτε πατινάροντας αυτάρεσκα.

Εκείνη του είχε μιλήσει ανοιχτά για το θέμα. Είχε παραγγείλει ένα σοκολατένιο κέικ, σχολιάζοντας ότι τώρα τελευταία πεινούσε συνέχεια. Η κοιλιά της είχε μεγαλώσει τόσο ώστε ο Πιτ να μην μπορεί ν' αρνηθεί την ύπαρξή της. Έτσι ένιωσε την ανάγκη να ρωτήσει: Πόσο θέλεις ακόμα; Τρεις μήνες, απάντησε εκείνη ευγενικά.

Τη ρώτησε αν ήταν ευτυχισμένη με τον Ράιαν. Αν ήταν ευτυχισμένη με τον άντρα που είχε γνωρίσει στη δουλειά της, σε λιγότερο από τρεις μήνες από τότε που έβαλε τέλος στη σχέση της με τον Πιτ και μετακόμισε πάλι στην Αυστραλία από το Λονδίνο. Ευτυχισμένη με τον άντρα που, όπως είχε τονίσει, σε καμία περίπτωση δεν θα έπρεπε να μάθει πως εκείνη είχε καθίσει στην παραλία κι είχε πειε καφέ με τον πρώην της, ενώ ο ίδιος ήταν σε ιατρικό συνέδριο στο Περθ.

Ναι, η Κάρολαϊν είχε επιβεβαιώσει ότι δεν ήταν απλώς ευτυχισμένη. Ήταν πανευτυχής.

Απέφυγε όμως συστηματικά να κοιτάζει τον Πιτ όσο του απαντούσε. Απλώς ατένιζε τη θάλασσα και τον ήλιο που πήγαινε να βασιλέψει.

«Εσύ όμως» τον διέκοψε η Νόρα, όταν εκείνος της έλεγε την ιστορία του στο Starbucks πίνοντας ο καθένας τον λάτε του «δεν της είπες ότι την αγαπάς ακόμη;»

Ο Πιτ κούνησε πικραμένος το κεφάλι του. «Ειλικρινά, δεν είδα τι νόημα θα μπορούσε να έχει κάτι τέτοιο» της απάντησε και άδειασε την κούπα του.

Η Νόρα σκέφτηκε τότε να κάνει μια προσπάθεια να τον γνωρίσει σε κάποια από τις πολλές συναδέλφους της που δεν είχαν σχέση. Αλλά ο Πιτ ήταν ακόμη πολύ στενοχωρημένος και όποια γυναίκα προσπαθούσε να συνάψει σχέση με τον γοητευτικό φωτογράφο με τις μαύρες μπούκλες και τα πράσινα μάτια θα κατέληγε απλώς ένα θλιβερό υποκατάστατο. Ο Πιτ δεν έδειχνε

έτοιμος για σοβαρή σχέση. Είχε όμως επιστρέψει στα μουσικά ακούσματα των νεανικών του χρόνων και αποφάσισε ν' ακολουθήσει τους Cure σε μια τουρνέ που βρισκόταν σε εξέλιξη εκείνον τον καιρό. Η Νόρα περίμενε ότι θα τον έβλεπε σύντομα να πηγαίνει σε κάποιο φωτορεπορτάζ με μαύρο αϊλάινερ και μαλλιά ανάκατα, τα οποία θα ταίριαζαν με τη μελαγχολική έκφραση του προσώπου του.

Αλλά τώρα ήταν αυτός που φρόντιζε τη Νόρα. Ήταν αυτός που βγήκε ν' αγοράσει ταϊλανδέζικο για να φάνε κι έφερε κρύες μπίρες από το ψυγείο. Και την άφησε να σωριαστεί στον καναπέ και ν' αποκοιμηθεί παρακολουθώντας μια σειρά με τον επιθεωρητή Μπάρναμπι, και με μισή μερίδα παντ τάι ανέγγιχτη στο πιάτο της.

Η Νόρα δεν άντεχε να του πει την ιστορία για την οποία ούτε η ίδια γνώριζε πολλά. Και ο Πιτ ήταν μεγαλωμένος με αυτή τη μακραιώνη αυστραλιανή παράδοση σύμφωνα με την οποία ερωτήσεις έκανες μόνον όταν θεωρούνταν φυσικό να τις κάνεις.

Το επόμενο πρωί ωστόσο κατάφερε να πάει στο διαμέρισμά της στο Μπέλσαϊζ Παρκ, προκειμένου να ξεκαθαρίσει την κατάσταση με τον Αντρέας.

Το πρόσεξε αμέσως μόλις πέρασε το κατώφλι. Τα πράγματά του έλειπαν. Όχι πως είχε πολλά δηλαδή. Μόνο μια οδοντόβουρτσα. Κάνα δυο φανελάκια, που τα χρησιμοποιούσε όταν τύχαινε να κοιμηθεί στις Νόρα αντί στο δικό του μικρό, ενοικιαζόμενο διαμέρισμα στο Μπάτερσι. Κι αυτό γινόταν τις περισσότερες νύχτες τον τελευταίο καιρό. Το τελευταίο σιντί των Coldplay. Ένα ξυράφι Ζιλέτ και ένα τεράστιο βιβλίο για το πώς δημιουργήθηκε η Αλ Κάιντα. Έλειπαν όλα.

Στον πάγκο της κουζίνας υπήρχε ένα σημείωμα: *Πρέπει να*

μάθω τι συμβαίνει. Πάω στην πατρίδα να μιλήσω μαζί της. Πολύ θα ήθελα να ήσουν εδώ. Θα τα πούμε.

Έλεγξε το κινητό της. Όχι, δεν της είχε τηλεφωνήσει. Ούτε μήνυμα είχε αφήσει. Ή έστω ένα SMS. Έβαλε τα κλειδιά στο συρτάρι της κουζίνας και πήρε τη βαλίτσα της. Ας την ετοίμαζε τώρα αμέσως.

Ο νομπελίστας ποιητής Μανάς Ισμαήλ και η αγαπημένη του σύζυγος Αμίνα δραπετεύουν από το Ιράν προκειμένου να ζήσουν μια ήρεμη ζωή στη Δανία μακριά από τις πολιτικές διώξεις και τις φυλακές. Στη διάρκεια του ταξιδιού τους όμως χωρίζονται και ο Μανάς καταλήγει σε έναν καταυλισμό προσφύγων χωρίς να γνωρίζει τι απέγινε η Αμίνα και χωρίς να μπορεί να επικοινωνήσει μαζί της.

Η Νόρα Σαν ενημερώνεται ότι ο Μανάς δέχεται να της δώσει μια αποκλειστική συνέντευξη εφ' όλης της ύλης και πηγαίνει στη Δανία να τον συναντήσει. Τότε μαθαίνει ότι σε αντάλλαγμα θα πρέπει να τον βοηθήσει να βρει την αγαπημένη σύντροφο της ζωής του.

Η αναζήτηση της Αμίνα στέλνει τη Νόρα σε μυστικές πολιτείες όπου οι πρόσφυγες κρύβονται από τις αρχές και σύντομα η παράτολμη δημοσιογράφος γίνεται επικίνδυνη για τον ίδιο της τον εαυτό καθώς μπλέκεται σε έναν κόσμο όπου ορισμένες ζωές έχουν μικρότερη αξία από άλλες.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Τέιλς έχει γράψει ένα σύγχρονο αστυνομικό μυθιστόρημα που δίνει απαντήσεις σε πολλά σημαντικά ερωτήματα. Μια συναρπαστική ιστορία γεμάτη τρόμο αλλά και απροσδόκητα ευχάριστες στιγμές.

CRIME GARDEN

Μια άκρως συναρπαστική, δραματική ιστορία με τη σωστή δόση σασπένς που πρέπει να έχει ένα θρίλερ για να μην μπορείς να το αφήσεις από τα χέρια σου.

ÖSTRASMÅLANDNYHETER

ISBN 978-618-03-1294-2

9 786180 312942

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81294